GAZETA
SF
40
Revistă electronică de artă şi literatură speculativă
fanzin.clubsf.ro

Gazeta SF nr.40/ iulie 2014

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Redactor şef: Alexandru Ioan Despina

Redactor şef-adjunct: Alexandru Lamba

Redactia : Mircea NANU-MUNTEAN,
Bogdan S. POPESCU,
Sorin TRASCU,
Mihaela MARCU,
Marcel GHERMAN,
Teodora MATEI

Editor / Director George SAUCIUC

SUMAR

În loc de editorial - de Alexandru Ioan Despina 4
Lord Dunsany – „The Book of Wonder” - de Marcel Gherman 5
O plimbare până la capătul grădinii (V) - de Luminița Dobrea 7
Cristian Mihai Teodorescu – Senzoriada 22
Thad Roberts – „Einstein's intuition” 24
Marcel Gherman - „Cer albastru deasupra Arcadiei” 28
Cărți proaspete, autori autohtoni (II) 30
REPUBLICA(III)..... 31
NOROC - de Mark Twain 37
Ted Chiang - Neguțătorul şi poarta alchimistului 41
ALEX - de Gabriela Beatrice Moisescu 43

EDITORIAL

În loc de editorial

de **Alexandru Ioan Despina**

În pană de idei şi din lipsă de timp aş dori ca în locul editorialului de luna aceasta să le mulțumesc în numele redacției tuturor celor care contribuie lună de lună la existența revistei online Gazeta SF. Ştiu prea bine că nu este întotdeauna uşor să găseşti timpul necesar pentru a scrie ori a citi, mai ales când aceste activități au ajuns să fie considerate futile în societatea zilelor noastre, şi de aceea nu aş dori ca eforturile voastre să apară neapreciate. Gazeta SF vă aşteaptă în continuare cu brațele deschise!

RECENZII

Lord Dunsany – „The Book of Wonder”

Recenzie de **Marcel Gherman**

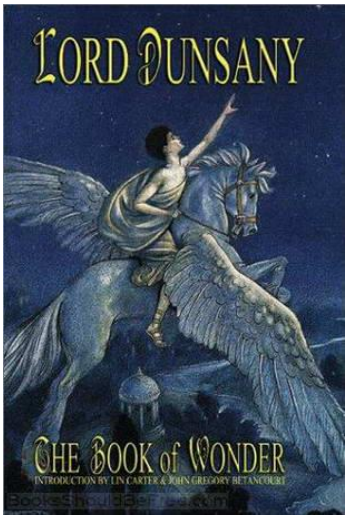

Scriitorul irlandez **Edward John Moreton Drax Plunkett** (1878-1957), cunoscut sub pseudonimul său literar **Lord Dunsany**, a fost unul dintre precursorii literaturii fantasy. Pasiunea pentru oniric, manifestată în prozele sale, avea să exercite o influență considerabilă asupra lui H.P. Lovecraft. Iar nostalgia pentru vechile mituri şi motivul *dezvrăjirii* lumii moderne l-au inspirat chiar şi pe J.R.R. Tolkien la elaborarea romanului „Stăpânul inelelor”.

Colecția de povestiri fantastice „The Book of Wonder” („Cartea mirării”) (1912), semnate de Lord Dunsany, se distinge printr-un stil de o rară frumusețe. Fiecare povestire este o parabolă. După cum anunță scurtul cuvânt înainte al cărții, prozele incluse în volum încearcă să-i inspire cititorului puterea de a se minuna în fața miracolelor lumii.

Prima poveste, „Mireasa centaurului”, descrie o relație de dragoste care transcende moartea. Câteva proze îşi au ca protagonişti nişte hoți care caută comori în tărâmuri îndepărtate. Eroul uneia dintre acestea fură un diamant uriaş păzit de un păianjen, pentru a-l înmâna unei distinse doamne britanice.

Personajul unei alte povestiri fură o Cutie a Pandorei ce conține cele mai frumoase mituri ale lumii, pentru ca apoi să se prăbuşească dincolo de marginea ei în abis. Personajul din „The Hoard of Gibbelins" este atât de obsedat de o comoară păzită într-o citadelă impenetrabilă, încât îşi sacrifică viața pentru a o vedea doar pentru o clipă. „Captura lui Bombashama" este o poveste despre un pirat faimos care nu e în stare să cucerească inima unei regine. Iar protagonista din „Periplul pentru lacrimile reginei", care nu a plâns niciodată, cere să i se spună cea mai tristă poveste, însă nici chiar aceasta nu reuşeşte să-i atingă inima de gheață.

Proza lui Lord Dunsany, la fel ca şi întreaga literatură fantasy, se bucură de un asemenea succes la publicul occidental modern mai ales pentru că sunt nostalgici după tradiția folclorică pe care au pierdut-o. Aceştia reprezintă de fapt o generație de amneziaci, care-şi percep golul din memorie ca pe o traumă. Însă atunci când miturile lumii sunt uitate, oamenii au puterea să le imagineze din nou.

FOILETON

O plimbare până la capătul grădinii

V

de **Luminița Dobrea**

***

Ne-am desprins cu greu de scena misterioasei întâlniri. Bădia îşi mângâia nedumerit obrazul vindecat.

În sala motoarelor domnea liniştea. La o primă inspecție totul părea în ordine.

— Copilă, nu eşti obosită?

Am negat energic din cap şi am atins consola mare din mijlocul sălii. În holograma luminoasă puteam distinge părțile componente ale motorului şi vârtejul de particule din interiorul incintei. Fără să mai pierd vremea cu vorbele, am pornit verificările. Sutele de ore de antrenament m-au ajutat să aplic procedurile din reflex.

Bădia şi-a chemat gândacii şi târâtoarele. Părea un vrăjitor ce-şi adună trupele misterioase. Cu instrucțiuni precise, le-a trimis prin zecile de guri de vizitare spre toate ungherele navei.

S-a apropiat de mine şi a început să urmărească datele pe ecranul lateral al consolei.

— Bădie, mie nu-mi dă pace un gând, am rupt eu tăcerea.

— Mie nu-mi dau pace mai multe…

— Când te-a atins creatura, ai spus că îi cunoşti atingerea. Cum adică?

— Îi o poveste veche. Nu cred să aibă legătură cu asta.

— Eu cred că are şi ar fi bine să ne povesteşti, i-am spus cu convingere.

— Nu are sens să discutăm, hai să terminăm verificarea. E târziu şi ar trebui să mergi la culcare, ai stat trează prea mult timp.

Catâr încăpățânat!

Ştiam cât poate fi de îndărătnic. Când venea vorba de chestii personale, greu mai scotea omul ceva de la el.

Am continuat verificările în linişte. După o oră de învârteală în jurul cozii am ajuns la o singură concluzie: sistemele nu au suferit nicio daună şi ceea ce a declanşat alarma a fost o creştere în intensitatea fluxului.

— Le place să se scalde în particule, am concluzionat eu.

— Aşa se pare. Sper să nu ne afecteze mai târziu. Să le spunem copiilor să caute urme de mercur.

Copiii erau Irina şi Ivan cărora le şi trimise mesaje de atenționare.

— Oare dronele alea au prins ceva? Creaturile au intrat pe undeva, că doar nu au stat tot timpul pe navă şi acum le-a apucat joaca.

Cu o licărire de speranță în ochi, solicită consolei toate datele transmise de drone.

— Of, sunt ore întregi de înregistrări. Laura, izolează datele la 15 minute înainte şi 15 minute după alarmă.

Linişte şi pace, nici măcar un indiciu că ar fi fost vreo prezență la exterior. Bădia mormăia nemulțumit. Se simțea neputincios şi frustrat.

— Cum naiba să intri şi să ieşi prin pereți din aliaj de titan căptuşit cu atâtea straturi de izolație. Nu mă taie capul şi basta. Dar cumva au intrat. Trebuie să fie ceva, dacă le place să se joace cu particule înseamnă că le ştiu secretele. Sigur este ceva la nivel molecular.

— Dar dacă se teleportează? – am încercat eu o variantă.

— Teleportarea înseamnă dematerializare de undeva, transport şi materializare în altă parte. Senzorii nu au sesizat niciun fel de modificare de masă la exterior.

— Bădie, păi de ce să fie de la exteriorul navei? Dacă dematerializarea are loc undeva departe, dincolo de raza senzorilor noştri, şi puf... se materializează aici.

— Hmmm, ştiam eu că ai un pic de minte în căpşorul ăla. Bună idee! Hai să-i spunem căpitanului.

Ne pregăteam de plecare când în comunicator se auzi vocea medicului.

— Bădie, ți-a venit rândul.

Pufnind nemulțumit, inginerul îmi făcu semn să merg singură la căpitan.

***

Nemulțumit total de lipsa ciudățeniilor din analizele Irinei, Ivan se pregătea pentru o nouă rundă de teste.

Bădia intră pe uşă punându-i în vedere:

— Fecior, te mişti rapid că tre' să ajung la căpitan.

— Ați aflat ceva?

— Nu mare lucru, dar Laura are o idee care ar putea să explice cum au ajuns creaturile pe navă.

— Teleportarea?

Inginerul îl privi nedumerit.

— Dar tu de unde ştii? Te pomeneşti că-i citeşti gândurile.

— Nici vorbă, discutam cu Irina şi ne-a venit ideea.

— Să ştii că ar fi singura variantă. Am puricat tot învelişul, nici urmă de materie dizlocată.

— Păi da, până şi polenul e intact. Nici o urmă de modificare. Nici măcar un radical liber, nimic. Logic ar fi fost să lase urme. Dacă eu țin în palmă câteva granule de polen, garantat îi alterez compoziția.

Pe măsură ce vorbeau, degetele iuți ale moldoveanului îşi făceau treaba. Aşa cum bănuise cicatricea de pe obrazul Bădiei dispăruse complet, nici măcar oasele feței nu mai păstrau vreo amintire.

— Chiar şi cicatricea ta a dispărut fără urmă. Nici un medic, oricât de expert, nu ar fi în stare de o asemenea performanță. Ia spune, ce ai simțit?

— Ceva ca un voal, nimic deosebit, încercă inginerul să scurteze discuția.

— Hai, spune tot! Te-am auzit când ai vorbit cu ea. Îi spuneai că o cunoşti.

Doctorul îl privea pe Bădia ca pe un copil care a făcut o boacănă. Prins la înghesuială şi conştient că tot va fi descusut, ardeleanul îşi privi insistent palmele şi oftă.

— Vezi tu, într-o noapte am primit o misiune. Trebuia să ducem câteva containere cu medicamente. Zburam deasupra Denverului, când o torpilă ne-a lovit într-o coastă. Flăcăul care pilota nava a reuşit cât de cât să ne apropie de sol. Când m-am trezit, eram prins între resturile navei, cu fața plină de sânge. Am încercat să mă eliberez, dar nu am reuşit. M-am zbătut ore întregi până am leşinat de epuizare. La mijitul zorilor am simțit mişcare în jurul meu şi am deschis ochii. La început am crezut că e o femeie. Cu ochii năclăiți de sânge, vedeam numai o umbră albă. Am simțit cum dispare greutatea de pe picioare şi m-am putut elibera. Am căutat din priviri pilotul. Zăcea întins pe jos, fără suflare. Am întins mâna spre femeie să-i mulțumesc. Eram convins că e vreo localnică cu suflet mare. Nu am simțit decât o atingere ca de borangic. Exact ca acum.

— Valkyrie, spuse Ivan gânditor.

— Atunci am crezut că e sufletul nevesti-mii, de asta nu am povestit nimănui. Să nu creadă oamenii că-s nebun.

Ivan dădu să-i spună ceva, dar vocea căpitanului se auzi în comunicator, anunțând adunarea pe punte.

***

Spre suprinderea celor doi bărbați, pe punte îi aştepta doar căpitanul.

— V-am chemat numai pe voi. A venit vremea să convoc sfatul bătrânilor.

— Ți-a spus Laura? – îl iscodi curios inginerul.

— Da. Ipoteza voastră e plauzibilă. Tu ce crezi, Ivane?

— Asta trebuie să fie, altceva nu-mi trece prin cap.

— Ei bine, contactul cu creaturile a fost inițiat. Conform procedurii, trebuie să-i trezim pe adormiți. Oricum avem nevoie de Nico, poate desluşeşte o cale de comunicare. Dar înainte de asta trebuie să vedeți ceva.

Îi duse la consola lui Grig şi le arătă ordinul descoperit de informatician în seara precedentă.

Inginerul îşi făcu cruce şi murmură îndesat printre dinți:

— Piei, satană! Îl crezi în stare de aşa ceva?

— I-am văzut dosarul. Dacă primeşte ordin, e în stare de orice. Vă recomand prudență maximă! Să nu-l pierdem din ochi o clipă. Dacă suntem abili, putem întoarce situația în favoarea noastră.

Ivan nu scoase un sunet. Temerile lui se adevereau.

— Eu mă gândesc că mâine, după raport, Ivan să-i scoată din borcane. Nu discutați nimic cu ei. De cum se dezmeticesc îi trimiteți la mine...

— Ştiu şi eu... mai bine nu-i trezim. Cine ştie ce-i trece individului prin cap.

Căpitanul cugetă câteva clipe.

— Vasile, vezi unde a dosit nebunul armele. Învârți containerele în aşa fel încât să nu le mai găsească veci. Numai tu să ştii unde-s. Vezi, razi memoriile varanilor să nu apară nicăieri mişcarea. Sper să nu avem niciodată nevoie de blestemățiile alea.

— Las' pe mine! Eu li-s naşul!

— Deocamdată nici o vorbă despre asta. Nimeni nu trebuie să ştie că am văzut ordinul. Pe Grig l-am prelucrat eu.

— Cu creaturile ce facem? – întrebă Ivan precaut.

— Ce putem face? Adunăm tot ce ştim despre ele şi îi dăm înainte cu cercetarea. Avem multe de învățat. Un eveniment petrecut în miez de noapte va tulbura apele pe acasă, dar nu le va spune mare lucru.

— Îl trecem în raport? Ştii că alarma se consemnează automat. Trebuie să le servim o explicație celor de la Agenție.

Inginerul vorbea aproape în şoaptă de parcă se temea de spioni.

— Raportul e rezolvat deja. Are puştiul nişte degete, o minunăție.

— Ştefane, eşti nebun? Ai falsificat raportul? Te leagă ăştia! Ne leagă pe toți.

— Ei şi tu acu'! L-am cosmetizat. Şi ei au încercat să ne ducă de nas.

Căpitanul vorbea cu năduf. Nu era el omul să facă aşa ceva, dar trădarea celor de la Agenție îl irita la culme.

— Deocamdată să ne lămurim ce gânduri are nebunul. Ordinele lui vin de la Centru. Cât timp Centrul e în beznă, îl putem stăpâni pe descreierat.

— Totuşi ceva nu se leagă! Până la urmă, dacă-i trezim pe ăştia doi, trebuie să avem un motiv! Ce le spunem? Adormiți, neadormiți, ştiu şi ei procedurile.

Căpitanul căzu pe gânduri. Bătrânul lui prieten avea dreptate.

— Ivane, îl poți trezi numai pe Nico?

— Ştiu şi eu... capsulele sunt legate între ele. Din câte ştiu, pot fi treziți doar simultan. Trebuie să studiez problema. Bădie, o să am nevoie de tine pentru asta.

— Şi de puşti. Vă poate ajuta cu programul.

***

— Salutare! – mă salută voios Nico încercând să nu pocească vorba.

— Ei, ia te uită cine s-a trezit! Dar unde ți-i jumătatea? – am întrebat uitându-mă curioasă în jur.

Mă aşteptam să apară de pe undeva obrazul pătrățos al lui Severin.

— Problem' la capsula!

— Aaa, zbori solo! Bravo, voinice! Ai dormit bine?

Mă privea uşor nedumerit. Deşi ştia bine limba română îi era destul de greu să înțeleagă umorul nostru.

— Multe sensuri la limba română.

— Lasă voinicel, te descurci tu. Vorba ceea, ai creat tu un translator universal.

Oftă şi îşi întoarse privirea spre farfuria cu mâncare.

Mi-am făcut rapid un ceai şi nişte pâine prăjită. Dormisem puțin şi prost. Încă îmi vâjâia capul de pe urma evenimentelor din noaptea trecută.

— Ai văzut creaturi? – mă întrebă curios Nico, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Ce-i cu ăsta, frate? S-a trezit singur? A picat din borcan? Clar că nu a vorbit încă cu şeful...

— Nico dragă, ia tu şi mănâncă, i-am răspuns cu precauție. Are să te lămurească el, căpitanul, ce şi cum.

Nici nu am terminat bine de spus că pe uşă a apărut Ivan. S-a oprit descumpănit, surprins să mă vadă.

— Parcă erai la somn. Ce bântui pe aici?

Ceva e putred! Ivan nu se pierde aşa uşor. Ce are de ascuns? Şi unde naiba-i Severin?

— M-am trezit de foame, i-am spus cercetându-l cu atenție.

Căutam pe chipul lui măcar un semn, aşteptam să facă un gest din care să înțeleg povestea. Nimic, nici măcar o ridicare de sprânceană.

— Bine, bine. Poftă mare. Nico, gata? Hai că te-aşteaptă căpitanul.

În câteva clipe doctorul era înapoi în bucătărie şi mă bombarda cu întrebari:

— I-ai spus ceva de creaturi? Te-a întrebat ceva?

— Ascultă, Ivane! Ce naiba puneți voi la cale? Unde-i Severin?

— Întâi tu, spuse pe un ton poruncitor.

— Şezi blând! Nu m-am născut ieri. Omul a întrebat. M-am prins că-i ceva putred la mijloc şi mi-am ținut gura. I-am spus că-l lămureşte şeful. Acum, tu. Te aud!

— Am stabilit cu şeful să-l trezim numai pe Nico. Vei afla mai multe la timpul potrivit.

— Ia te uită ce secretoşi suntem! A pornit un război pe undeva şi nu ştiu eu?

— Nu glumi, tocmai de asta...

Speriat să nu destăinuie mai mult, îşi înghiţi vorbele.

— Nici nu ştiam că-i poţi trezi pe rând. Sincer, din partea mea, poţi să-l laşi pe Severin la murat... mult şi bine. Mi-i drag ca sarea-n ochi.

— Şi mie tot aşa. Gata, fugi la somn!

— Cine crezi că mai poate închide ochii?

— Ei, atunci vii să-ţi fac verificarea. Pe restul i-am terminat.

L-am privit pe sub sprâncene.

Normal că i-ai terminat... sărmanii!

— Uite aşa m-a luat un somn..., am încercat eu să driblez.

— Lasă, lasă... Hai că nu durează mult.

Sătulă de cât am fost sub lupă zilele trecute, dau să-mi încerc norocul:

— Ceva probleme la ceilalţi?

— Lasă abureala! Hai la infirmerie!

M-am ridicat fără tragere de inimă.

***

— Uimitor! ... Superb! ...

Ochii căprui ai lui Nico priveau cu nesaţ ecranul ce înfăţişa scenele petrecute în seră noaptea trecută.

— Băiete, te-ai minunat destul. Acum că ai aflat întreaga istorie, crezi că există vreo cale de comunicare cu ele?

— Ele deja comunică, spuse el simplu.

— Hai nu mai spune! Pe bune?

Tonul ironic al căpitanului îl descupăni pe american.

— Fii tu sigur că ne-am dat seama şi noi, doar că nu pricepem ce spun.

— Aţi încercat muzica?

Căpitanul îl privi uluit.

— Numai asta nu ne-a trecut prin cap.

Nico îi arătă imaginea şamanului cu tamburina în mână. Făcând legătura cu seara veselă din bucătărie, căpitanul se lumină la faţă.

— Ştiam eu de ce te trezesc. Isteţ băiat.

După o clipă de gândire, vizibil îngrijorat, americanul se uită la căpitan:

— Şef! Severin, tot nu?

— Nu-ți bate tu capul cu el. Are să fie bine. Tu găseşte o cale prin care să putem vorbi cu creaturile.

***

Priveam cuminte tavanul infirmeriei. Căutam un model familiar în urmele circulare rămase de la prelucrarea metalului. Ivan bombănea de zor un piston înțepenit. Voia să-mi ia o probă de sânge, dar se împotmolise din cauza seringii defecte.

— Treabă de mântuială... Nici măcar pentru noi nu ați făcut ceva de calitate.

Înfuriat, aruncă pârdalnica unealtă şi scotoci în trusă după alta.

— Atenție că pişcă!

Prea târziu! Am simțit în plin acul străpungând pielea.

— Nu-i aşa că nu te-a durut?

În loc de răspuns i-am aruncat o căutătură piezişă.

— Copil cuminte!

Cu un gest de-a dreptul exagerat mi-a mângâiat părul. Am dat să mă ridic, dar, cu o mână fermă, m-a țintuit cu capul pe pernă.

— Încă n-ai scăpat. Urmează scanarea, spuse pe un ton profesional.

— M-ai scanat destul zilele trecute...

Arcul de cerc plin de lumini sclipitoare s-a desprins de la căpătâiul mesei de consultație şi a făcut o cursă până la picioare. A revenit în mişcare lentă. Ivan urmărea un ecran din apropiere.

— Încă un pic!

Arcul de cerc reveni deasupra sternului şi înaintă spre creştet cu o lentoare enervantă.

— Hmmm, poate mi s-a părut, spuse ca pentru el şi repetă figura.

— Iar începi? Zău, Ivane. Las-o baltă. N-am nimic.

— Aşa să fie oare?

Îmi venea să-i arunc cu ceva în cap. Îndată ce aparatul a ajuns la capăt m-am smuls de pe masa de consultație.

— Arată-mi ce ai văzut. Hai arată! Dacă ai ce…

Întoarse ecranul spre mine şi aplecând capul într-o parte îmi spuse cu subînțeles:

— Mi s-a părut că văd o inimă pe acolo! M-am înşelat. Era un pietroi.

Am simțit cum mi se urcă tot sângele în creier. I-am întors spatele şi am plecat fără să scot o vorbă.

***

— Ivane, e bine?

— Fii pe pace, n-are nici pe dracu'.

— Mă bag eu în orice combinație, dar când vine vorba de viețile oamenilor nu prea-mi vine să mă joc.

— Lasă puştiule, uite semnele vitale! Nici nu cred că a simțit despărțirea. Ai avut mult de furcă cu sistemul?

— Ei, aşa un pic. De asta vreau să mă asigur că nu i-am cauzat ceva. Ticăloşii au folosit cam multe capcane pentru o chestie atât de simplă. E clar că programul a fost proiectat să fie musai treziți în acelaşi timp. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă murea vreo unul… murea şi celălalt?

— Nu cred! Hai, verifică programul să nu aibă alte comenzi prin el. N-aş vrea să ne trezim cu nebunul pe cap.

— Bine. Fac tot ce pot. Sunt câteva zeci de mii de linii.

— Te descurci tu.

***

Stăteam sprijinită de balustrada bazinului şi priveam lotuşii. Mă gândeam ce frumos ar fi fost dacă în bazin ar fi înotat câțiva peştişori. M-aş fi simțit ca acasă.

Când am păşit pragul serei clocoteam de furie.

Cum a îndrăznit? Ticălosul! Nemernicul!

Am încercat să alung din minte scena.

Trebuie să mă calmez. El e supărat? Are să-i treacă!

Pe suprafața apei căzu o picătură şi undele s-au răspândit rapid până la pereții albaştri. Intrigată am privit în sus. Pe deasupra mea nu trecea nicio conductă. Mi-am atins fața. Nimic. Nici urmă de apă. Am continuat să urmăresc insistent luciul apei până a redevenit ca o oglindă. Am respirat uşurată.

O fi fost condens.

Am mai privit încă o dată în sus. Nimic. Am revenit la lotuşi. Admiram petalele satinate şi mă minunam de perfecțiunea lor, când pe una din petale se rostogoli o picătură ca un diamant... Apoi încă una... şi încă una...

Ce naiba?

Hotărâtă să elucidez misterul, am urcat la nivelul următor. Am atins podeaua, am verificat bazinele. Nici urmă de apă. Am coborât şi am verificat iar bazinul circular. Nici urmă de picături pe lotuşi.

Ori eu m-am țicnit, ori creaturile se joacă cu mine.

M-am aplecat peste balustradă şi am atins unul din lotuşi. A dispărut într-o ceață fină.

Ei! Voi sunteți aici!

Am tras comunicatorul din buzunar şi l-am anunțat pe căpitan:

— În seră. Acum!

Sosi însoțit de Nico, Vasile şi Irina. Fără să scoată un sunet, mă întrebă din priviri unde-i creatura. I-am arătat bazinul.

Dar cum nu se vedea nimic deosebit, le-am explicat ce s-a întâmplat. Şi-au îndreptat cu toții atenția spre bazin. Irina se aplecă peste balustradă şi atinse florile din apropiere. Nicio reacție. Am înaintat spre balustradă cu gând să mai încerc o dată. Am simțit o picătură pe față. Apoi încă una... şi încă una.

Se uitau îngroziți la mine încercând să descopere sursa. Nici nu îndrăzneam să mă mişc. Când Ivan şi Grigore au intrat pe uşă, picăturile mi se înodau sub bărbie întocmai ca nişte lacrimi.

— Plânge? – întrebă Ivan în şoaptă.

— Nu cred... îi răspunse Irina cu voce scăzută.

Vizibil îngrijorat, doctorul se apropie de mine şi mă privi cu atenție.

— Tu plângi?

L-am privit fix, cu ochii limpezi şi picăturile şiroind pe obraji.

— Ți se pare că plâng?

Îmi cercetă atent ochii şi atinse o picătură.

— E apă! Dar nu vine din ochi, spuse către ceilalți.

A scos un mic recipient din buzunar şi a colectat câteva picături. Mă simțeam ca un exponat de muzeu.

Fără vreun avertisment, picăturile s-au făcut nevăzute.

Nico rămase cu gura căscată şi privirea pierdută. Grijuliu, Grig în scutură de umăr:

— Trezeşte-te omule!

***

Ecourile unui cântec primitiv răzbăteau din mijlocul serei. Nico instalase câteva dipozitive audio în jurul bazinului în speranța că va putea ademeni creatura. O voce profundă, răguşită ținea un ritm complet defazat de bătăile tobei din fundal. Deşi suna complet aiurea, avea o rezonanță aparte, liniştitoare.

— Mare noroc am avut că a găsit Grig cântecul ăsta inuit. Să vedem ce efect are, articulă el conştiincios fiecare cuvânt.

Se străduia să vorbească româneşte cât mai bine. Învățase mai mult din cărți şi înregistrări. Abia când s-a amestecat printre noi a realizat cât este de complexă limba română.

Am ridicat ochii şi am survolat tavanul cu privirea. Grig împânzise locul cu o sumedenie de senzori video şi de alte soiuri. Între timp Irina îşi terminase rondul prin seră şi se instală mulțumită în fotoliul din fața consolei ei de lucru.

— Laura, poți merge să te odihneşti, rămân eu cu Nico. Grig e şi el cu ochii pe noi, deci nici o problemă.

Le-am urat noroc şi am coborât la bucătărie. Mi-am scos din frigider ceva de-ale gurii şi m-am aşezat la masă.

— Eşti supărată pe mine?

Venită de undeva dinspre canapea, vocea lui Ivan mă sperie de-a dreptul. Nici prin cap nu mi-a trecut că ar putea fi careva la ora aceea în bucătărie, cu atât mai puțin el.

— Neamu' tău! Ce m-ai speriat! Ce stai pitit acolo? Sperii lumea...

— Hai spune, te-am supărat rău?

— Ei, aşa eşti tu... ticălos.

— Nu am vrut! Crede-mă că nu am vrut. Dar te porți de parcă nu ne-am cunoaşte de atâta timp.

Nu-i vedeam fața, dar era mai serios ca niciodată şi părea foarte îngrijorat.

— Las-o baltă! Nu-mi arde de discuții de astea. Lasă-mă să-mi tihnească mâncarea.

— Eu cred că ştii ce era cu picăturile de pe obraz... şi creatura ştie bine. Ea te cunoaşte mai bine decât noi toți. Aşa-i?

Am tăcut îmbufnată încercând să nu plec urechea la ipotezele lui fanteziste.

— Şi tu o cunoşti. Ea v-a salvat atunci din explozie!? Bădia mi-a spus că şi el a fost salvat de o asemenea ființă.

Ultima afirmație avu darul să-mi risipească orice supărare. În sfârşit o informație ce putea aduce un strop de lumină în tot acest mister.

— Ştiam eu! Ție ți-a spus? Mie nu a vrut să-mi spună... catârul. Deci, asta a fost!

Cuprinsă de febra raționamentelor, m-am ridicat de la masă şi m-am aşezat lângă el, pe canapea. Cu o licărire de speranță în ochi, şi-a schimbat poziția să mă vadă mai bine.

— Bădia a crezut că-i spiritul soției lui. Tu ce crezi?

— Nu am idee. Atunci am crezut că-i îngerul meu păzitor. Nu-s eu prea credincioasă, dar nu am uitat cu totul rugăciunile copilăriei. Dar tu ce crezi că este?

— Eu cred că sunt ființe ce aparțin unei civilizații mai vechi decât întreaga omenire şi că ne-au însoțit pas cu pas de-a lungul istoriei. Au salvat vieți şi au împărțit dreptatea...

— Dacă-i aşa, de ce nu au oprit războiul? De ce nu au oprit toate războaiele?

— Nu ştiu... Or fi având ele un motiv.

— De ce nu au luat legătura cu noi acolo, pe Pământ?

— Au făcut-o, dar nu cu oricine. Mă gândesc că cei cu care comunicau trebuiau să fie de mare încredere. Şamani, vraci, vindecători, înțelepți... puterile creaturilor nu puteau fi împărtăşite oricui. De asta îşi alegeau cu mare grijă interlocutorii pământeni.

— Atunci, de ce ne-au atras la capătul sistemului solar? Puteau să continue discuțiile, poate chiar ajutorul, ascunşi vederii şi ştiinței noastre.

— Chiar tu ai spus dăunăzi: vor să le cunoaştem sălaşul. Poate au nevoie de ajutor. Cine ştie?

— Şi până acolo ne supun la teste? Este un soi de călătorie inițiatică?

— Eu aşa zic.

Am rămas în tăcere scormonindu-ne mințile. O idee începu să prindă contur în mintea mea.

— Auzi, Ivane, singurul mod în care am reuşit să fiu cel mai aproape de ele a fost regresia.

Mă privea îngrozit de gândul că aş putea să-i cer aşa ceva.

— Prea periculos. Ultima dată ai fost aproape în moarte clinică. Nici nu te gândi!

— Dar în vis? Mă gândesc la şamanii care ardeau tot felul de buruieni şi aveau viziuni.

— E cam acelaşi lucru, dar poate fi şi asta o soluție, doar că ar fi cam greu de obținut în condiții controlate. Chiar dacă te sedez, mă îndoiesc că vei ține minte tot ce ai putea vedea dincolo de starea conştientă.

— Putem încerca! În cel mai rău caz, trag şi eu un pui de somn. Şi aşa n-am mai dormit ca oamenii de o grămadă de timp.

— Uşor de spus, greu de făcut. Sedativele pot fi periculoase. Nu ştii ce efect au în astfel de situații. Trebuie să judecăm bine.

— Hai, Vanea! Ştiu că poți!

Încercasem să fac o mutră rugătoare, dar probabil a ieşit ceva caragios. Ivan mă privea amuzat.

— O facem, dar cu o condiție.

L-am privit cu atenție ridicând din sprâncene.
— Îi cerem voie căpitanului!
Am răsuflat uşurată. Asta era simplu.

(va urma)

RECENZII

Cristian Mihai Teodorescu – Senzoriada

Recenzie de **Teodora Matei**

Citesc astfel de proze aşa cum citeam pe vremuri subiectele tezei la fizică. Cu emoție că n-o să înțeleg cerințele şi n-o să iau notă de trecere. Buchiseam atentă enunț după enunț, descifram relațiile şi... mă descurcam onorabil.

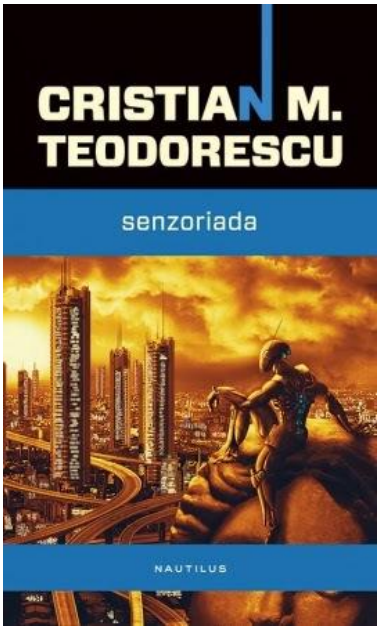

Dacă n-aş fi văzut alte opinii referitoare la structura volumului, probabil că aş fi trecut peste faptul că adună patru povestiri, o nuvelă şi un roman. Era din categoria „aşa a vrut autorul”. Explicația pe care mi-am oferit-o a fost că performanța nu poate fi atinsă fără antrenament. Cheile pentru lectura romanului se dobândesc în urma lecturii prozelor scurte.

Am perceput „Alfabetul spre Venus” ca pe un omagiu adus feminității. E scris aşa cum ar gândi o femeie, aparent complicat, voit alambicat. Credeam că înțeleg momentul şi locul desfăşurării acțiunii, pentru ca următorul fragment să-mi demoleze convingerile. Motto-urile dedicate fiecărei litere din alfabet par un drum al cunoaşterii. E o plimbare printr-un labirint, al cărei scop nu e găsirea căii de ieşire, ci parcurgerea şi însuşirea întregului traseu. Pereții sunt plini de oglinzi aproape paralele, înclinate sub diverse unghiuri. Reflectă aceeaşi imagine dintr-o mie de perspective.

Fix la jumătatea volumului începe romanul. Împărțire aproape exactă a spațiului de lucru. Nu ştiu de ce, dar l-am interpretat ca pe o fabulă urbană modernă. Nu i-aş amplasa acțiunea în viitor, mai degrabă într-un prezent paralel, al simțurilor.

Cu ocazia lansării, autorul ne-a citit despre relația „mamă – fiică / fiu" ce se naşte între un scriitor şi creația sa. Ei bine, „mama" unei asemenea cărți n-ar trebui să fie decât mândră. Nu are un copil drăgălaş sau haios, are un urmaş cu o sclipire de geniu ce ar putea părea ciudățel printre semenii săi. Numai că el e conştient de propria valoare şi îşi urmează drumul, sub zâmbetele sceptice ale celor din jur.

Am redescoperit o peniță sensibilă, ce ascunde subtil ironia şi auto-ironia printre discuțiile ştiințifice referitoare la universuri paralele, experimente şi relații aparent imposibile.

Ce a adus nou? Am râs printre teorii despre realitate, proiecția ei într-un spațiu dual şi reflexia dualului în real.

Cu ce am rămas: „Vi se pare că sunteți eterne, flăcărilor, dar la un moment dat Moşul vă va lăsa să vă stingeți şi se va duce la culcare în chilia lui sordidă. Iar mâine seară va aprinde un alt foc, într-o altă galaxie sau dimensiune."

CONEXIUNI

Thad Roberts – „Einstein's intuition”

– teoria spaţiului cuantificat –

de **Alexandru Lamba**

Deşi nu se înscrie exact în domeniul Science-Fiction, fiind în fapt o teză ştiinţifică, prin modul de abordare, prin conceptele propuse şi prin prezentarea foarte prietenoasă, cercetarea pe care o voi prezenta mai jos sunt sigur că va avea darul de a atrage mințile mereu în căutare de nou şi inedit ale iubitorilor de S.F..

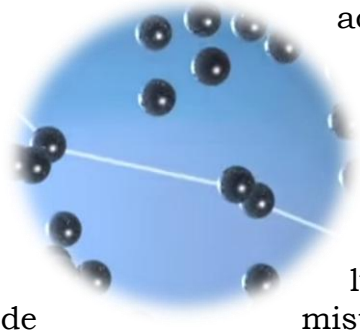

Iar acest lucru se datorează faptului că, pentru a accepta teoriile expuse, cititorul are nevoie de o minte foarte deschisă Aşa cum însuşi Thad Roberts, autorul cărții, îndeamnă, să ne lăsăm imaginația să lucreze.

Natura probabilistică a mecanicii cuantice îi face pe oamenii de ştiință să creadă că, la nivelurile cele mai de jos, lumea este nedeterministă, iar multitudinea de mistere nedescifrate ne poate duce cu gândul că natura are o geometrie mai bogată decât am presupus. Una cu mai multe dimensiuni. Ce este o dimensiune? O definiție intuitivă ar fi aceea că o dimensiune este un descriptor independent al poziției. Pentru a admite mai multe dimensiuni, avem nevoie de o mica ajustare a concepției noastre despre spațiu. Trebuie să presupunem că spațiul însuşi este cuantificat.

Iată primul exercițiu pe care Thad Roberts ni-l propune prin intermediul operei sale „Einstein’s Intuition”. Ceea ce urmează este un galop printre concepte, fizică cuantică explicată pe înțelesul tuturor şi povestiri captivante, care încearcă să ne explice lumea aşa cum o vede el.

Haideți să aruncăm o privire prin ochii lui.

Ei bine, în primul rând, vom vedea spațiul însuşi ca fiind compus dintr-un număr finit de piese, deci nu infinit divizibil. Nu vom putea merge mai jos de un nivel fundamental şi încă să vorbim despre distanțe în spațiu, fără a altera însuşi conceptul. Cuantificarea spațiului ne aduce în fața unei imagini în care „piese" de spațiu, sau cuante, formează cele trei dimensiuni ortogonale. Însă această construcție în sine implică existența a unsprezece dimensiuni, nu doar a celor trei euclidiene.

Există trei tipuri fundamentale de volum, iar volumul este prin definiție tridimensional. Avem cele trei dimensiuni spațiale, exprimate ca număr de cuante – cele ale realității căreia aparținem, – însă mai avem câte trei dimensiuni proprii interiorului fiecărei cuante, fiecărei piese de spațiu, şi de asemenea câte trei dimensiuni care exprimă poziția relativă a acestor cuante între ele. Avem astfel nouă dimensiuni: trei spațiale (număr de cuante), trei inter-spațiale (în interiorul cuantei) şi trei super-spațiale (între cuante). Avem aşadar nouă dimensiuni spațiale în care un obiect se poate deplasa.

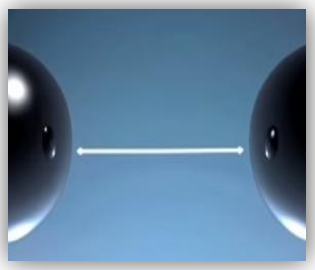

Însă avem apoi timpul fizic. Ce anume este acesta? Fizicianul american îl defineşte ca fiind numărul de vibrații a fiecărei cuante. Şi mai avem şi ceva denumit super-timp, un concept nou, care ne permite să definim mişcarea prin super-spațiu. Şi aşa am ajuns la unsprezece dimensiuni distincte.

În lumina acestei teorii, spațiul însuşi – vidul, de ce nu? – este văzut ca un super-fluid, care poate avea densitate variabilă, distorsiuni şi valuri. Iar acest lucru ajută vizualizării curburii spațio-temporare a lui Einstein, curbarea nefiind altceva decât o aglomerare foarte pronunțată a cuantelor spațiale. Cu cât cuantele sunt mai dese, cu atât mai puțin pot vibra, drept pentru care timpul lor trece mai greu, până când, în locurile unde ele nu au deloc posibilitatea de a vibra, cum ar fi în zonele găurilor negre, timpul îngheață efectiv.

Cuantificând spațiul, cele cinci mărimi fizice fundamentale devin de asemenea exprimabile în unități cuantificate, având deci un minim sub care nu se poate merge. Pe lângă cele cinci mărimi fundamentale, vom mai avea încă una de considerat: curbura spațiului – care poate varia între un minim şi un maxim.

Şi iată că ajungem şi la partea cea mai interesantă: energia şi materia întunecată. Privind galaxii îndepărtate, stelele situate la periferie ni se pare că se mişcă prea repede, de parcă ar exista gravitație în plus. Teoria clasică spune că trebuie să existe ceva mai multă materie acolo, care să creeze gravitația şi efectele observate. Însă, cum nu putem observa această materie, o numim materie întunecată şi o definim ca atare. Prin prisma teoriei lui Thad Roberts, acest concept nu mai este necesar. Având spațiul cuantificat şi piesele componente ca purtătore de materie, se poate admite că densitatea acestor piese este variabilă (ceea ce explică gravitația), dar se mai poate admite şi că există schimbări de fază, adică de aranjamente geometrice. Un alt fenomen care apare atunci când privim obiecte luminoase foarte îndepărtate este acela că lumina care vine de la ele este deplasată spre roşu. O parte din energie se pierde cumva pe drum. Explicația universal-acceptată în acest moment pentru această deplasare spre roşu este aceea că Universul este în expansiune. Însă Thad dă o altă explicație: elasticitatea imperfectă a cuantelor.

În fine, cele prezentate aici sunt doar un neînsemnat fragment din cercetarea extrem de laborioasă şi complexă a fizicianului american şi nu pot să închei decât invitându-vă să cercetați singuri, pornind de la http://einsteinsintuition.com/ , şi să

continuați explorarea imaginativă a Intuiției lui Einstein. Pentru că, ce oare ar fi știința fără puțină imaginație?

Thad Roberts este un fizician şi filosof al fizicii. El este creatorul teoriei spațiului cuantificat.

Autorul îşi prezintă cartea

Marcel Gherman
„Cer albastru deasupra Arcadiei” –

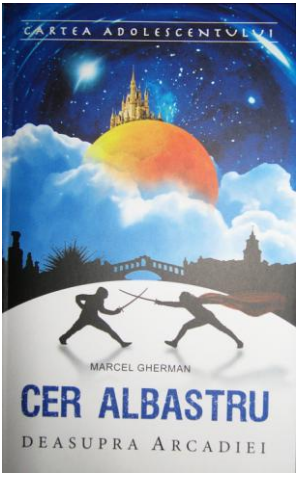

Pentru cei pe care îi va interesa literatura SF, la Editura Prut a apărut recent cartea lui Marcel Gherman „Cer albastru deasupra Arcadiei”, o proză pentru adolescenți cu elemente de fantasy şi space opera. Foarte curând cartea va putea fi procurată în librării. Aviz părinților cu copii între 9 şi 14 ani. Volumul are 116 pagini şi conține ilustrații originale semnate de Catrin Bespaliuc, hărți şi dosare ale planetelor pe care le vizitează protagonistul. Este a treia carte editată a lui Marcel Gherman. Volumul „Cer albastru deasupra Arcadiei” a apărut în colecția Cartea Adolescentului, din care mai face parte lucrarea lui Aureliu Busuioc „Când bunicul era nepot”.

Ataşăm la acest mesaj un fragment din carte, publicat în Gzeta SF, precum şi un set de muzică inspirată de planeta Arcadia, compusă de Marcel Gherman.

Site-ul Editurii Prut:
http://www.prut.ro/

Un fragment din cartea „Cer albastru deasupra Arcadiei”:
http://fanzin.clubsf.ro/cer-albastru-deasupra-arcadiei/

Tema muzicală „Cer albastru deasupra Arcadiei#”, într-o variantă remixată realizată în colaborare cu rapperul american King Pheenix:
https://soundcloud.com/marcel-gherman-megatone/megatone-vs-king-pheenix-blue

Piesa „Brightest Future”:
https://soundcloud.com/marcel-gherman-megatone/megatone-marcel-gherman
Albumul „Pure Land”:
https://archive.org/details/Megatone-PureLand
Albumul „Tales of Knights and Magic”:
https://archive.org/details/foot176

Noi apariții editoriale

Cărți proaspete, autori autohtoni (II)

Recomandările lunii:

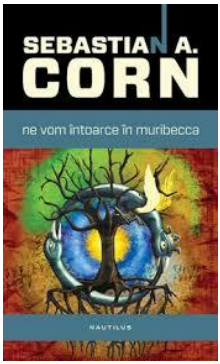

Sebastian A Corn - ***Ne vom întoarce în Muribecca***
(Editura NEMIRA)

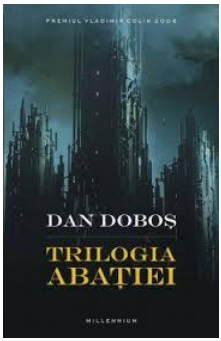

Dan Doboş - ***Trilogia Abației***
(Editura MILLENIUM)

Marcel Gherman - ***Cer albastru deasupra Arcadiei***
(Editura PRUT - în curând va fi disponibilă pentru comenzi online în categoria: Proză - Cartea adolescentului)

FOILETON – experiment SF

REPUBLICA

(III)

— Fragment de **Teodora Matei** —

5

Mâna Isidorei întârziase pe oblonul de lemn greu, întunecat. Ura crepsuculul de şase luni de pe Barateea. Ar fi dat orice pentru zilele şi nopțile Pământului, pentru verile şi iernile lui. Duse. Aproape uitate. Zăpada era albă sau tradafirie?

Trăsese atentă zăvorul ce ferecase fereastra. Camera se adâncise în întuneric. Cipul încrustat în uşă sclipea intermitent. Ca o lampă de veghe. Semn pentru santinelele de afară că ocupantul camerei era acolo. Tânăra se pregătea de culcare, bucuroasă că se mai scursese o zi pe Barateea. Bătăile timide în uşă o luaseră pe nepregătite. Strigase oaspetelui să intre.

Bătrânul Demetros păşise şovăielnic pe marmura alunecoasă a podelei. N-o privise direct, arătase cu mâna spre fotoliu şi se lăsase susținut de fiica sa, apoi ajutat să se aşeze.

— Ce-i cu dumneata, tată? Aşa târziu s-a încheiat ospățul?

— Mda… lasă-mă să-mi trag sufletul, scările astea îmi vor veni de hac…

Isidora trăsese aproape scăunelul cu trei picioare şi îşi pusese fruntea pe genunchii bătrânului, în aşteptarea mâinii care să-i mângâie părul. Mâna nu mai venea.

Fata ridicase privirea. Din ochii tatălui se scurgeau lacrimi grele. Întrebase speriată:

— S-a întâmplat ceva acolo? Tată, eşti bine?

— S-a întâmplat… Nici eu nu ştiu…

— Spune-mi, te rog…

— Dacă-ți spun, mă vei urî; dacă nu-ți spun, mă vei urî mai tare…

— Tată!

— Draga mea, de când am pus piciorul pe planeta asta blestemată, am ştiut că nu e cale de întoarcere. Că voi fi o monedă de schimb. Am încercat să vă feresc cât de mult am putut, însă rolul meu în Consiliu era mult prea neînsemnat. Semenii noştri ne-au trimis aici doar ca să le asigurăm semnarea tratatelor de negoţ, să le înlesnim afacerile necurate cu prădătorii galaxiei. Omenirea a dat resurse, a dat oşteni în războaiele altora, iar acum e pe cale să se stingă. A primit în schimb tehnologie avansată accesibilă doar elitelor. Pământul a sărăcit şi s-a înrăit. Revoltele sunt din ce în ce mai dese; sătule de abuzuri, popoarele ar putea prelua puterea. Nu ştiu dacă acest Consiliu ar lupta pentru supremație pe o planetă de unde nu mai ai ce să iei. Deja mi-au ajuns la urechi nişte zvonuri conform cărora sunt un trădător, un paria. Nu ne mai putem întoarce.

— Asta era?!

— Şi asta. Mama ta a înțeles, s-a sfârşit fără să-mi reproşeze nimic. Frații tăi au fost încântați cu posturi de conducere în armata barată, apoi trimişi în cele mai periculoase misiuni. Iar tu…

— Tată, eu sunt aici, cu tine!

— Da, eşti… Te rog doar să înțelegi că n-am avut încotro…

— Ce vrei să spui?

— Guvernatorul de pe Samir, Elohi-barat, mi-a cerut mâna ta.

— Cine?! Grasul ăla slinos? Bețivul ăla? Evident, l-ai refuzat!

Linişte. Vânt rece lovind în obloane, şuier printre stânci.

— Tată, l-ai refuzat, nu-i aşa?!

— …

— Nu pot să cred! Una ca asta… Tată, nu pot trăi alături de… Cum te-ai gândit la aşa ceva?!

Bătrânul oftă, cu bărbia în piept.

— Între două lame de oşteni barat e cam greu să refuzi. Ți-am spus că mă vei urî.

Mâinile şovăielnice căutau ceva în buzunarele mantiei cenuşii. Scosese un obiect din pânză subțire, aproape transparentă. Încăpea în pumn. Îl întinsese fetei ce se plimba nervoasă prin încăpere.

— Ți-a trimis o rochie pentru ceremonia de prezentare de mâine. E ceva tradițional. Te rog, Isidora…

Scuturase palma şi țesătura fină ca o pânză de păianjeni fluturase prin aer.

— S-o creadă el! Să-şi ia o zbârcitură de-a lor, eventual una de-aia cu trei țâțe, de pe Venus, de care-şi umplu bordelurile! Eu, niciodată…

— Te rog…

Fusese doar un scâncet, o şoaptă abia ieşită din trupul vlăguit.

— E târziu, tată! Trebuie să mă pregătesc de culcare. Noapte bună!

Descuiase uşa şi o ținuse până când bătrânul îi trecuse pragul. Nu-l privise. Se aruncase pe pat plângând. Altă închisoare, aceiaşi gardieni. Plus un călău.

Timpul trecuse greu, semnalul din gura de aerisire a căminului se lăsase aşteptat. Isidora măsura camera de la un capăt la altul. Umbla desculță, de teamă că un pas mai apăsat ar fi acoperit alte zgomote. Respira adânc, urmărind cu coada ochiului culoarea cipului din uşă. Galbenul bătea în portocaliu. Din când în când iriza roşu. Mânia celor din cameră dădea mână liberă gărzilor barate să năvălească şi să spintece pe oricine le-ar fi stat în cale. De furie şi trădare se temeau cel mai mult. Ea nu se putea stăpâni. Spera să fie salvată de Agenție.

Într-un târziu, desluşise clar cele două ciocănituri. Mersese la cămin şi apăsase una din cărămizile din interior. Într-unul din pereți se deschisese o trapă. Bărbatul se strecurase prin fanta îngustă şi înmânase fetei husa din care scosese arma cu impulsuri electrice. Degetele subțiri dezlipiseră folia pe care o aplicase, apoi, peste cipul din uşă. Razele portocalii-roşietice

dispăruseră. Lumina era alb-gălbuie, ca cea din camera unui om adormit. Soldații barat îşi făcuseră cu ochiul şi se retrăseseră în capătul holului.

Isidora se aruncase la pieptul tânărului.

— Ai auzit?! Nu pot să plec, nu vreau, ajută-mă…

Cearcăne grele se întinseseră sub ochii plânşi.

— Nu te poți opune. E sinucidere curată. Gândeşte-te la tatăl tău, la frații tăi…

Isidora încremenise. Vorbea agentul, nu iubitul.

— Iscoadele spun că astă-seară, după dineu, Elohi-barat l-a luat deoparte pe bătrânul Demetros. Două gărzi de-ale lui l-au înghesuit într-un colț, iar monstrul i-a adus la cunoştință că are nevoie de o nouă soție, iar tu ai fi cea mai potrivită. A stabilit deja data nunții. După festivitățile dedicate celor 50 de ani de colonizare a Samirului. Când tatăl tău a încercat să se opună, gărzile au scos pumnalele. I-a dat rochia lor tradițională pe care s-o porți mâine la ceremonia de prezentare…

— Ce mă fac? Ce ne facem?

Bărbatul o îndepărtase şi îi întorsese spatele.

— Vei pleca pe Samir, aşa a decis Agenția. E cea mai importantă misiune a ta de până acum.

— Dar nu…

— Ascultă-mă! Vom încerca să împiedicăm nunta. Vei fi aşteptată acolo de Amadi. E omul nostru.

— Şi tu?

— Ai încredere, vom fi împreună. Mai devreme sau mai târziu.

După plecarea lui, Isidora înghiți tot conținutul fiolei pe care acesta i-o adusese. Dormise opt ore fără întrerupere. La ceremonia de prezentare de a doua zi îmbrăcase o mantie de mătase neagră ce-i acoperea trupul. Fusese condusă în fața lui Elohi-barat. Acesta îi aruncase printre dinți:

— Unde-i rochia de ceremonie?

— Mărite Elohi-barat, acolo de unde vin, trupul femeii e numai pentru ochii soțului. Am acoperit rochia barată cu o mantie pământeană.

Zâmbise pe sub genele lungi, iar guvernatorul tăcuse. Câțiva diplomați şoptiseră timid ceva de culoarea morții, dar amuțiseră brusc. Privirea guvernatorului îi îndemnase la tăcere. Tânăra nu-şi privise tatăl înainte de a se îmbarca spre planeta celor două Luni…

Isidora vedea cu ochii minții fiecare moment din ultima zi petrecută pe Barateea. Călare pe krakstar, se lăsase purtată înapoi la castel. Înfipsese degetele în blana groasă şi închisese ochii. Se ruga să nu-i fi fost observată lipsa. Lacrimile se scurgeau pe mușchii încordați ai tovarăşului de drum. Când animalul se ridicase în aer, ea îndoise genunchii pe sub aripile întinse. Nu se mai simțea aparținând niciunei lumi: nici Pământului care n-o mai voia, nici Barateei care o amăgise cu Agenția, nici Samirului care i-l adusese în cale pe Amadi. Se îndrăgostise fără să vrea, în încercarea de a-şi apropia agentul, de a-l distruge pe guvernator şi apoi, pe rând, asuprirea barată. Predase nanocipul cu care armata roboților putea fi controlată. Agenția pierduse zeci de oameni în încercarea de a-l plasa celor din afară.

6

Un sclav acoperit doar de un şorț de pânză preluă frâiele krakstarului. Se temea de animalul care îşi strânsese aripile şi scutura nervos capul, scoțând abur fierbinte pe nări. Isidora îl mângâie şi îi şopti câteva cuvinte în limba pământenilor. Krakstarul se lăsă dus la grajduri. Sclavul şopti agitat:

— Trebuie să vă grăbiți, acolo… acolo… s-a întâmplat ceva!

Isidora intră în palat printr-o uşiță îngustă din zidul Negustorilor. Aruncă mantia din mers unei sclave care o puse la curent cu evenimentele de la petrecere. Se strecură în camera din turn în care avea să stea până la nuntă. Anularea acesteia depindea de reuşita misiunii lui Amadi şi ai săi. Oficialii barateeni se temeau de trădare. Nu puteau fi învinşi decât dezbinându-i. Încurajându-i să lupte între ei şi să-şi piardă încrederea în apropiați.

În Sala de Consiliu, Elohi-barat ocupase scaunul din capul mesei masive. Măturase cu mâna fructierele şi carafele. De o parte şi de cealaltă se aşezaseră comandanții armatelor. Guvernatorul se strecurase în Sală prin holurile servitorilor, apoi trimisese sclavii după ceilalți. În fața uşii postase androizi înarmați până-n dinți. Sperietura îndepărtase efectul vinului. Pumnii guvernatorului loveau ritmic blatul de lemn. Încheieturile i se albiseră şi striga răguşit.

— Cine a ştiut de trădare va fi aruncat la krakstari de viu! Nu înainte de a-l jupui cu propriile mele mâini! Cine a ajutat şarpele va sfârşi alături de el! Eu sunt trimisul Măreţului nostru Împărat, fiul lui Zaar, Făcătorul de Stele! Vreau capul şarpelui!

Chipurile albite de spaimă îl urmăreau consternate. În spatele frunților asudate se făceau calcule. Unii nu erau străini de planurile lui Ozul-barat. Li se promiseseră funcții, averi, soții pământene.

– Mânia Slăvitului nostru Împărat se va abate asupra voastră! Unul câte unul, vreau să-mi spuneți ce ştiați de planurile mizerabilului!

Nu erau cuvinte să se poată spune. Nu se arunca nimeni în cuştile krakstarilor.

Un zgomot puternic se auzi pe holurile palatului. Urmară bubuituri repetate, din ce în ce mai aproape de Sală. Apoi linişte. Terifiantă linişte.

—Următorul fragment îi va aparține lui **Cezar Pârlog**—

TRADUCERI

NOROC

*de **Mark Twain***

(În traducerea lui **Alexandru Lamba**)

Eram la Londra, la o cină oferită în cinstea unuia dintre cei mai apreciați militari englezi ai vremurilor noastre. Nu vreau să vă spun adevăratul său nume, sau gradele pe care le avea. Îl voi numi doar General-Locotenent, Lord Arthur Scoresby.

Nu vă pot descrie cât de entuziasmat am fost când am văzut acest bărbat extraordinar şi faimos. Era acolo, el, în persoană, acoperit de medalii. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Părea să poarte cu adevărat sigiliul măreției. Însă faima nu avea niciun efect asupra sa. Miile de ochi care-l priveau, adorarea atâtor oameni, nu păreau a conta deloc pentru el.

Lângă mine stătea un cleric, care-mi era prieten vechi. Nu fusese mereu cleric. În prima parte a vieții sale fusese profesor la şcoala militară din Woolwich. A avut o căutătură ciudată când s-a aplecat către mine şi mi-a şoptit: „între noi fie vorba, e un prost desăvârşit.” Se referea, bineînțeles, la eroul principal al cinei noastre.

Vorbele lui m-au şocat. M-am uitat urât la el. N-aş fi fost mai surprins dacă ar fi spus acelaşi lucru despre Napoleon, Socrates sau Solomon. Însă ştiam două lucruri despre acest cleric: totdeauna spunea adevărul şi judeca corect oamenii. Aşadar, am dorit să aflu mai multe despre eroul nostru, cât mai repede.

Câteva zile mai târziu am avut din nou ocazia să stau de vorbă cu clericul şi mi-a spus mai multe. Acestea sunt cuvintele lui:

”Acum aproximativ patruzeci de ani, eram instructor la academia militară de la Woolwich când tânărul Scoresby susținea primul său examen. Îmi părea foarte rău pentru el. Toți

răspundeau la întrebări corect, inteligent, în timp ce el, – vai de mine – el nu ştia nimic, să spunem aşa. Era însă un băiat drăguț şi plăcut. Şi era dureros pentru mine să-l văd stând acolo şi dând răspunsuri care erau minuni ale prostiei.

Ştiam, bineînțeles, că atunci când urma să fie examinat din nou, avea să fie dat afară. Aşa că, mi-am spus, ar fi un lucru simplu şi nepericulos din partea mea să-l ajut atât cât îmi stă în putere.

L-am luat deoparte şi am aflat că ştia puțin despre Iulius Cezar. Însă nu ştia nimic altceva. Aşa că m-am apucat de lucru şi l-am testat şi l-am muncit ca pe un sclav. L-am făcut să trudească, din nou şi din nou, studiind câteva întrebări despre Iulius Cezar care eram convins că urmau să-i fie adresate.

Dacă vrei să mă crezi, în ziua examinării i-a mers foarte bine. A fost chiar lăudat, în vreme ce alții, care ştiau de o mie de ori mai multe, au fost aspru criticați. Dintr-un noroc ciudat, n-a fost întrebat decât lucruri pe care eu îl pusesem să le învețe. Un asemenea incident nu se întâmplă mai des de o dată la o sută de ani.

Ei bine, de-a lungul studiilor lui, eu am stat lângă el, cu acelaşi sentiment pe care o mamă îl are pentru un copil handicapat. Şi el mereu s-a salvat prin câte un miracol.

Am crezut că ceea ce avea în sfârşit să-l distrugă avea să fie examinarea la matematică. M-am decis să-i fac sfârşitul cât mai puțin dureros. Aşa că i-am îndesat teorie în capul său cel prost ore întregi. În fine, l-am lăsat să meargă la examinare, ca să trăiască ceea ce eu eram convins că urmau să fie ultimele sale momente în acea şcoală. Ei bine, domnule, încearcă să-ți imaginezi rezultatul! Am fost şocat de era să-mi pierd mințile. A primit premiul întâi! şi cele mai efervescente laude!

M-am simțit vinovat zi şi noapte – ceea ce făcusem nu era corect. Eu dorisem numai să-i fac respingerea mai puțin dureroasă. Nici nu visasem că avea să ducă la asemenea rezultate bizare, demne de tot râsul.

Dar m-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, un lucru avea cu siguranță să se întâmple: primul test adevărat în şcoală avea să-l dărâme.

Apoi a început războiul Crimeii. M-am întristat pentru el, pentru că trebuia să fie război. Pacea i-ar fi dat acestui măgăruş o şansă de a scăpa să fie descoperit ca fiind atât de prost. Agitat, am aşteptat ca cele mai rele lucruri să se întâmple. Şi s-au întâmplat! A fost numit ofițer! Ba mai mult, căpitan! Cine-ar fi visat că vor pune o asemenea responsabilitate pe nişte umeri atât de moi ca ai lui?

Mi-am spus că eu sunt responsabil în fața țării mele pentru asta. Trebuia să merg cu el ca să-mi apăr patria de el, atât cât voi fi fost în stare. Aşa că m-am alăturat lui. Şi iată-ne duşi pe câmpul de luptă.

Şi acolo – of, Doamne, a fost groaznic! Greşeli, greşeli îngrozitoare – păi, nu făcea nimic cum trebuie – numai greşeli. Dar, vezi tu, nimeni nu ştia secretul adevăratei sale prostii. Toată lumea interpreta eronat acțiunile lui. Îi vedeau greşelile ca pe opere ale unei inteligențe extraordinare! Aşa făceau, pe cuvântul meu!

Cele mai mici greşeli ale sale ar fi făcut un om în toate mințile să plângă, să urle şi să țipe – la el însuşi, bineînțeles! Şi ce m-a ținut pe mine într-o continuă teroare a fost faptul că fiecare greşeală pe care o făcea îi creştea faima şi gloria. Îmi tot spuneam că atunci când îl vor dibui, va fi ca şi când soarele ar cădea de pe cer.

A continuat să urce pe scara ierarhică, păşind pe cadavrele superiorilor săi. Apoi, în cel mai greu moment al luptei, a căzut colonelul nostru. Am simțit un nod în gât, căci Scoresby era primul care, ierarhic, trebuia să-i ia poziția. Acum suntem terminați, mi-am spus.

Bătălia devenea tot mai fierbinte. Englezii şi aliații lor se retrăgeau constant peste tot pe câmpul de luptă. Regimentul nostru ocupa o poziție extrem de importantă. O greşeală atunci ar fi adus dezastrul final. Şi ce-a făcut Scoresby în aceste circumstanțe? A confundat stânga cu dreapta... nimic mai mult!

Primise un ordin de a se retrage şi a întări poziţiile din dreapta. În loc să facă asta, el a avansat şi a trecut dealul către stânga. Trecusem deja dealul înainte ca mutarea sa nebunească să poată fi observată şi oprită. Şi ce-am găsit acolo? O întreagă armată rusească, numeroasă şi neştiută de nimeni, aşteptând. Şi ce crezi că s-a-ntâmplat? Am fost cu toţii ucişi? Asta s-ar fi întâmplat în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri. Dar nu! Ruşii surprinşi n-au putut crede că un singur regiment ar fi putut veni peste ei într-un asemenea moment.

Trebuia să fie întreaga armată englezească, au crezut. Au făcut stânga-mprejur şi au fugit în dezordine către câmpul de luptă, cu noi pe urmele lor. În câteva clipe, cea mai mare întorsătură a evenimentelor din câte ai văzut vreodată s-a întâmplat. Aliaţii au întors soarta luptei de la dezastru la o victorie zdrobitoare şi strălucitoare.

Comandantul aliaţilor a privit năucit, cu capul învârtindu-i-se de nelămurire, uimire şi bucurie. A trimis imediat după Scoresby şi l-a îmbrăţişat în faţa tuturor armatelor. Scoresby şi-a câştigat în acea zi faima de strălucit lider militar – apreciat în lumea întreagă. Acea onoare nu va dispărea câtă vreme cărţile de istorie vor dăinui.

Este la fel de drăguţ şi plăcut ca totdeauna, dar tot nu ştie suficient încât să nu stea ca prostul în ploaie. E cel mai tâmpit om din univers.

Până acum, nimeni n-a ştiut-o înafara lui Scoresby şi a mea. A fost urmărit, zi de zi şi an de an de un noroc inexplicabil. A fost un soldat strălucit în toate războaiele noastre timp de ani de zile. Şi-a umplut cariera militară de greşeli. Şi fiecare dintre ele i-a adus un nou titlu onorific. Uite-te la pieptul lui, plin de medalii britanice sau străine. Ei bine, domnule, fiecare dintre ele este rezultatul unei tâmpenii sau a alteia. Ele sunt dovada faptului că cel mai bun lucru care i se poate întâmpla unui om este să se nască norocos. Îţi spun din nou, cum ţi-am spus şi la cină, Scoresby e complet idiot!

RECENZII

Ted Chiang - Negustătorul şi poarta alchimistului

Recenzie de **Alexandru Lamba**

Nu ştiu alţii cum sunt, dar eu când mă gândesc la poveştile copilăriei, cele o mie şi una de nopţi ale sultanului în compania Şeherezadei îmi apar aievea în faţa ochilor minţii. Califi, cadii, padişahi, gini şi neguţători, toţi purtând şalvari, turban şi papuci cu vârful ascuţit şi întors revin în scenă, disputându-şi dreptatea, bogăţiile necuprinse de mintea omului şi femeile frumoase, acoperite de mătăsuri fine.

Însă acelea erau povestirile copilăriei. Acum, oricât aş încerca, nu mă mai pot lăsa purtat pe firul lor cu aceeaşi uitare de sine pe care o aveam atunci. Acum parcă mai uşor mă aplec asupra poveştilor ancorate în ştiinţă şi speculaţii ale acesteia, cu nave spaţiale, cu roboţei sau cu călătorii prin timp, acum îmi place Science Fiction… însă nu pentru că pasul molcom şi vocea liniştită din cele o mie şi una de nopţi, sau personajele orientului apropiat, nu mi-ar mai fi pe plac. Dimpotrivă, dacă stau puţin să mă gândesc, o povestire S.F. pe buzele Şeherezadei cred că ar fi cum nu se poate mai bine depănată.

Iar Ted Chiang exact asta face în minunata sa scriere „Neguţătorul şi poarta alchimistului”! Povestitorul – un neguţător, compatriot al Şeherezadei – deapănă poveşti minunate înaintea califului, încercând şi el astfel să-şi prelungească viaţa, însă o face într-un mod seducător, împletind într-un final iţele aparent independente ale naraţiunilor într-o funie de nerupt. De la povestitor al propriilor păţanii trece la povestirea faptelor auzite de la un alt drept-credincios întru Allah şi înapoi, confirmând el însuşi cele auzite prin alte întâmplări.

Iar partea cea mai impresionantă este sinergia care stă în miezul tuturor evenimentelor care l-au adus pe bietul negustător bătut de soartă înaintea califului, şi anume călătoria prin poarta timpului. Judecând după atmosfera de poveste orientală şi după personajele tipice creionate, cineva şi-ar putea imagina că fenomenul în sine al călătoriei în timp şi repercusiunile acestuia sunt tratate cu larghețe. Nu este deloc aşa! Expuse simplu şi mascate în interpretări stângace şi nătângi ale povestitorului, care nu-şi poate depăşi condiția de ageamiu într-ale ştiinței, paradoxurile şi limitările călătoriei în timp sunt înfățişate aievea cititorului, mintea acestuia fiind invitată să le exploreze, să le interpreteze şi să decidă singur dacă le acceptă sau nu.

În fine, ceea ce rămâne după ce naratorul îşi încheie împăcat povestirea, acceptând orice soartă i-o fi hărăzit Allah, este combinația dulce-înțepătoare, ca de scorțişoară, a unei sinergii S.F. parcursă stând tolănit pe divan, de care-ți dai seama că te îndrăgostiseşi încă de la primele pagini.

Ted Chiang este un scriitor american de ficțiune speculativă. Numele său chinezesc este Chiang Feng-nan. Povestirile sale scurte din domeniul ficțiunii au câştigat numeroase premii Nebula, Hugo şi Locus.

Povestirea „**Negutătorul şi poarta alchimistului**” se găseşte în CPSF Anticipația nr. 5. Tot acolo veți putea citi un articol despre aplicabilitatea şi posibilitatea efectivă a călătoriei în timp, pe înțelesul tuturor, numit „Cum să construieşti o maşină a timpului” şi semnat de nimeni altul decât renumitul fizician Stephen Hawking. Tot acolo se găseşte şi povestirea „La galop prin piramidă” de Liviu Radu.

POVESTIRI

ALEX

de **Gabriela Beatrice Moisescu**

"Normal is an illusion. What is normal for the spider is chaos for the fly." (Morticia Addams)

Ce-i poți spune unei mame când îşi pierde singurul copil? Cum să-i urezi condoleanțe unei femei a cărei viață a fost furată, răpită cu cruzime de un moment de răstrişte?

Cum poți să spui că un copil de doar 18 ani e într-o lume mai bună? E inuman. Nu există consolare pentru un astfel de incident.

Ți se spune să ai grijă de fiecare dată când ieşi din casă; să nu te iei la bătaie cu cine ştie cine, să nu-l înjuri pe cutărescu pentru că face glume pe seama ta, să ai grijă la maşini sau orice prostie de genul ăsta.

Dar, de fapt, nimic nu te protejează de miile de lucruri rele care se pot abate asupra ta.

* * *

De câteva zile, Nero, câinele lui Alex, era de-a dreptul agitat. George, cel mai bun prieten al tânărului, părea să fi devenit inamicul său numărul unu.

— Alex, ce naiba e cu potaia asta? Ce o avea cu mine?

— Crezi că-mi pasă? I-oi fi făcut tu ceva...

— Eşti nebun?! L-am plimbat de atâtea ori, când tu erai al meditații şi a mâncat din mâna mea, dar niciodată n-a sărit să mă muşte...

Alex ridică din umeri:

— Chiar n-am cea mai vagă idee. Hai să mâncăm ceva, sunt lihnit!

Câteva zile mai târziu, Alex ieşi cu maşina la o plimbare.

— Unde mergem? întrebă Ştefan, urcându-se pe bancheta din spate a automobilulu .- Hai întâi să-l luăm şi pe George, apoi vedem ce-om face, ok?

Zis şi făcut. S-au îndreptat către ieşirea din oraş; George se afla la o benzinărie, îşi terminase programul şi era gata să plece acasă.

Alex conducea un Opel Vectra Cabrio, o mândreţe primită cadou în urmă cu doar câteva luni, din banii greu strânşi ai mamei sale.

— Ăăăăh... cred că ar trebui să...

Telefonul îi sună înainte ca el să-şi termine fraza şi zâmbi. Nu era prima dată când se întâmpla ca George să-i anticipeze mişcările.

Se aplecă să ia aparatul gălăgios de pe scaunul copilotului. N-a fost atent pentru un moment la semaforul care începu să licăre când el mai avea câţiva metri până la calea ferată. În loc să oprească maşina, el acceleră să prindă.

— Ce faci, mă, eşti prost?! ţipă Ştefan la el.

Un moment mai târziu, bariera a căzut cu putere în capul şoferului, strivindu-i-l.

Privind din spate, Ştefan văzu osul craniului despicându-se şi sângele ţâşnind nebuneşte peste tot, pe bordul maşinii, pe faţa lui, pe haine. Începu să ţipe de spaimă. Auzi sunetul îngrozitor pe care îl făcuse osul când se sparse; un pocnet pe care n-avea să-l uite vreodată.

L-a trezit la realitate sunetul trenului în apropiere. Peste barieră, văzu că botul maşinii era pe şine şi era sigur că-i va lovi din plin.

— Alex! strigă cu o ultimă licărire de speranţă.

Ar fi vrut să-l tragă pe băiat cu el, afară din maşină, pentru ca trupul să nu-i fie sfârtecat, dar nu avea destul timp.

Sări din maşină puţin înainte ca trenul să o atingă, dar nu întâlni reacţia la care se aşteptase. Maşina nu începu să se dea peste cap şi corpul şoferului nu se sfârtecă printre fiare. Trenul nu făcuse decât să lovească şi să mute autoturismul mai încolo, în ciuda protestelor barierei care aproape imobiliza metalul.

Sunetul ambulanţelor începu să-şi cânte melodia tragică a pierderii. Cineva chemase o Salvare, dar medicii n-au putut să constatete decât că tânărul murise pe loc.

* * *

Sicriul domnea jalnic în centrul camerei, purtând în pântecele sale monstruoase un copil plecat prea devreme din lumea viilor.

Lumea stătea în jurul său, privind cu tristeţe la chipul desfigurat, cu sânge ieşit în piele, a lui Alex. Părul lui blonduţ era ud când îl aduseseră de la morga spitalului şi, dacă te apropiai îndeajuns, puteai vedea cusăturile de pe scalpul acestuia.

Ochii nu erau închişi complet şi pe marginile acestora se putea vedea sânge întărit într-un contur grotesc al albului ochilor. Gura... rămăsese deschisă.

Bara de metal îl lovise în moalele capului, cum stătea el aplecat către telefonul mobil, şi unii credeau că maxilarul fusese şi el rupt, pentru că bărbia era legată cu tifon până sus, pe cap.

Mihaela, o colegă apropiată decedatului, şovăi puţin, apoi merse la capătul sicriului băiatului şi-i mângâie părul umed, plângând.

— Ai, mamă, grijă, că e şi el aranjat... îi spuse bunica mortului şi tânăra fată izbucni în plâns şi se îndepărtă, incapabilă să reziste imaginilor.

Mulţi au fost puternic marcaţi de acest eveniment... dar George sufera cel mai mult. Alex fusese prietenul lui cel mai bun, fratele pe care nu-l avusese niciodată, sufletul lui pereche. Amândoi aveau tatuaj pe gamba piciorului, cu *„Soul mates”,* cuvintele încadrate în simbolul infinitului.

George fugise la spital de cum auzise vestea, dar nu-l lăsaseră să-l vadă. Ştefan nu-i putuse spune nimic, tot ce făcea era să plângă şi să sughite, înecat de lacrimi. Refuza să vorbească vreunei persoane.

Partea dreaptă a lui Alex era frumoasă, aşa cum fusese el în viață, cu pielea netedă şi albă. Partea stângă, în schimb, avea sânge ieşit în piele. Medicii explicaseră că, la impactul cu trenul, copilul se lovise de bordul maşinii.

Îi mai spuseseră şi că nu suferise. Din contră, zâmbea când fusese izbit. Muşchii n-au mai apucat să se relaxeze, rămaseră într-o oarecare formă de surâs. George ştia asta, fiindcă îi cunoştea toate mimicile.

Cum îl văzuse pe Alex, o senzație acută de vomă puse stăpânire pe toată ființa sa. Nu îi era silă de desfigurarea prietenului său, dar îşi pusese amprenta asupra psihicului său. Nu se aşteptase să fie el, deşi nimeni nu l-ar fi mințit. Inițial, sperase la o confuzie, chiar dacă ştia cât de mici ar fi fost şansele.

Alex stătea acolo, în coşciug, întins, cu mâinile pe piept. George se apropie, sub privirile îndurerate ale tuturor, şi-şi puse ambele mâini peste ale mortului. Răceala lor îi pătrunse până în oase, ca şi cum moartea însăşi dăduse salut cu el în acele momente.

Îi ridică o mână pentru a i-o săruta, apoi i-o aşeză la loc şi plânse în linişte.

— Nu vreau să pleci... Eşti fratele meu, chiar nu poți să pleci, şopti el.

Pe partea cealaltă, Sorina, mama lui, căzu în genunchi, nemaiputând suporta durerea copleşitoare.

Noaptea de priveghi fusese un calvar pentru el, iar înmormântarea a fost mai grea decât însăşi propria moarte, credea el. Să-şi ducă prietenul desfigurat pe ultimul drum fusese atât de greu pentru el. Stând acolo, printre zeci de oameni, ascultând claxoanele înnebunite ale maşinilor şi simțind frigul primăverii cum îi străpunge oasele, se simțea de parcă e doar un suflet pierdut într-o altă lume şi-şi cară trupul către groapă.

Fusese frumos afară până în noaptea priveghiului. Atunci începuse o furtună care era mai-mai să ia acoperişurile caselor pe sus şi să frângă copacii. Femeile mai bătrâne îi spuseseră: *„Lui Alex îi pare rău că a murit..."*

Cuvintele i se întipăriseră în minte la fel ca şi vederea părții stângi a feței, mutilată în cădere.

A fost dureros pentru toți, însă tot ce s-a născut are şi moarte, fie că se întâmplă mai devreme sau mai târziu.

Corpul putrezeşte, iar amintirea se descompune. Îl înghite uitarea...

* * *

„Ce faci?" primi George mesaj.

Stătea în pat, mângâindu-l pe Nero, câinele lui Alex care nu mai voia să stea alături de altcineva.

Fără să dea prea mare atenție cui îi scrie, răspunse sec: *„Stau în pat."* Era un număr necunoscut.

Nu-l interesau oamenii. Intrase în depresie şi refuza să vorbească, să iasă, să mănânce sau să meargă la şcoală. Murise, odată cu Alex, şi o parte din el.

„Îmi e dor de tine, vrei să ne vedem?"

Mesajul îl făcu puțin confuz.

„Prea ocupat", răspunse sec şi se aplecă după un măr din care muşcă nepăsător.

„De ce nu vrei să ieşi?" primi mesaj înapoi.

„Nu vreau, am suferit o pierdere şi... Dar nu ştiu cine eşti, aşa că de ce îți dau explicații?" scrise rapid, iritat de persoana care interoga.

Deşi numărul îi era aşa de cunoscut. Era numărul lui Alex.

„Diana, tu eşti?" trimise mesaj înainte să primească un răspuns.

„Sunt Alex."

George se ridică furios şi aruncă telefonul în patul celălalt. Nero se sperie şi lătră, apoi se linişti şi îşi puse iarăşi capul pe labe.

Băiatul merse şi făcu un duş, enervat de intențiile Dianei. Ea şi fratele ei, Alex, nu se înțeleseseră prea bine niciodată. Nici George nu scăpase de ura ei, dar asta nu îi permitea să profite de moartea fratelui ei pentru a-l răni.

Un duş aproape rece credea că-l ajutase.

Reveni în cameră doar cu un prosop în jurul taliei şi, după ce luă telefonul, se aruncă în pat. La picioarele sale se cuibări şi câinele, scoțând un sunet lung, de plânset îndurerat.

„Diana, trebuia să rupi cartela, nu să faci glume”, scrise, dar anulă trimiterea înainte de a se fi finalizat şi citi trei mesaje primite:

”Vreau să te văd, te rog... Sunt singur şi plictisit. Ieşim la o tură cu maşina”, sugera mesajul.

— Dă-o dracu de treabă!

Apelă numărul lui Alex, rememorând momentele când plângea şi se chinuia să-l şteargă.

Răspunse cineva, dar legătura era foarte slabă. Se auzea un cârâit lung pe fir şi se tot întrerupea.

— Diana?! Diana, te omor! țipă în telefon.

— Geo, băi... se auzi vocea hârşâită a lui Alex. Nu prea am semnal, dă-mi mesaj, mă!

George îndepărtă telefonul de ureche şi rămase privindu-l, fără a-i veni să creadă.

Fusese vocea lui Alex, nu a Dianei. Dedusese sigur că Diana avea chef de glume, dar lucrurile nu se mai legau. Căută numărul în telefon şi o sună.

De partea cealaltă răspunse o voce plânsă, terminată:

— Da, Geo...

N-o auzise niciodată aşa de blândă.

— Diana, rosti şi supărarea începu să i se spulbere. Ai păstrat cartela lui Alex? Am primit mesaje...

Fata nu răspunse pentru câtva timp. Într-un final, îşi găsi cuvintele:

— Nu... Adică... George auzi vocea schimbată de lacrimile ce-i curgeau şi de nasul înfundat. Mama a insistat să-l îngropăm pe Alex cu telefonul, a fost în buzunarul sacoului.

Mâinile lui George începură să tremure. Auzi un bipăit scurt în telefon.

— Bine, mersi, îi şopti. Îmi cer scuze ...

— Nu face nimic, pa.

Apelul se închise, iar tânărul deschise mesajul:

„Nu te auzeam. Hai să ne vedem, sunt la intrarea în cimitir. Vino naiba şi ia-mă. N-am absolut nicio idee ce caut aici!”

George începu să tremure. Era înnebunit de frică, dar, de asemena, curiozitatea era uriaşă... Şi puse stăpânire pe el.

Se îmbrăcă şi porni încet către cimitir.

În fond, cine n-ar fi făcut la fel, când era vorba de o persoană aşa de importantă?

Când ți-a fost luat tot ce ai mai prețios pe lume, apoi apare posibilitatea să-l recapeți, nu te duci?

Speranța din oameni nu se stinge chiar aşa uşor şi întotdeauna sperăm la o minune. George spera şi el la una.

* * *

Stăteau față în față. Tânărului nu-i venea să creadă.

Fizic, era imposibil. Totuşi, se apropie şi-l strânse pe prietenul său în brațe. Era cât se poate de real. Corpul lui era doar rece, iar fața lui încă purta urmele accidentului; George ştia că şi scalpul purta cusăturile încă.

— Ce faci? îl întrebă, prosteşte, pe Alex.

În fond, ce poți să întrebi altceva? Sau... te poți comporta altfel, decât ca un prost?

— Sincer? Nu ştiu ce naiba caut aici. Şi mă doare gâtul de parcă mi l-am rupt.

„De parcă?” se întrebă George, căzut în plină confuzie.

— Dar... Băiatul trase adânc aer în piept. Nu trebuia să te întorci, şopti sprijinindu-se cu spatele de o piatră funerară uriaşă. Nu trebuia... Ştiu că te-am strigat înainte să... Dar nu trebuia să

te întorci. Nu te mai poți integra într-o societate care ştie despre ce s-a întâmplat.

— Au aflat? întrebă surprins.

— Poftim?

Dialogul devenea din ce în ce mai confuz.

Alex se apropie şi îl strânse în brațe pe amicul său. Privindu-l fix în ochi, îl prinse de bărbie şi-l sărută apăsat pe buze.

Ochii lui George se umplură de lacrimi.

— Atunci, nu mai e nevoie să ne ascundem, rosti Alex şi-i pecetlui gura cu a sa, lăsându-l perplex.

„Doamne, ăsta e un vis! Trezeşte-mă!”

Îl trezi altceva la realitate - mâinile lui Alex căutau înnebunite părțile intime ale acestuia.

— Stai! Ce faci?

Se uită fix în ochii decedatului în momentul în care îl împinse deoparte, dar nu mai era el. Albastrul liniştitor dispăruse, înlocuit de negrul tulbure al nopților pline de spaime.

Alex îl lovi cu o putere inimaginabilă, trântindu-l peste placa unui mormânt, după care se năpusti asupra sa. Îl silui în cele mai meschine feluri, până ce acesta leşină.

Îl cuprinse, apoi, întunericul permanent.

* * *

„Ce faci?”

Ştefan se uită lung la mesajul de pe telefon, nevenindu-i să creadă. Era numărul lui Alex.

Nu îndrăzni să răspundă. Nici dacă ar fi vrut, n-ar mai fi putut, fiindcă mâinile îi tremurau mai rău ca în cele mai friguroase zile.

Primi un al doilea mesaj:

„Hai să ne vedem, te aştept la intrarea în cimitir.”

Dumnezeu ştia cât de mult voia Ştefan să dea cu telefonul în perete şi să se culce. Dar n-o făcu, fiindcă o forță, ceva supranatural, îi călăuzea corpul către Alex.